

НЕДІЛЯ V ВЕЛИКОГО ПОСТУ (Цикл В)

Наближаючись до святкування Пасхи, сьогоднішні читання нагадують нам про центральне значення цього таїнства. У пророка Єремії ми чуємо нарікання Бога на те, що народ не здатний дотримуватися заповіту. Заповіт з Богом систематично порушується. Як Бог реагує на це? Оголошуючи можливість для людини бути вірною тому, що Бог очікує від неї. Яким чином? "Я покладу закон Мій у ваші груди, напишу його на ваших серцях". Бог вчить нас слухатися. Для цього він обирає шлях, який є шляхом власного приниження свого Сина. Щоб ми могли відповісти на те, чого від нас вимагає Бог, у Посланні до Євреїв сказано, що Син "навчився послуху через страждання".

Жертву Ісуса важко зрозуміти. Особливо, якщо розглядати її у відриві від Його любові до людини. Ісус не "перегинає палицю" у своїй самопожертві Отцю просто для того, щоб показати нам безмежність Своєї любові і наших гріхів. Це більше: Він вказує нам метод і запрошує нас слідувати йому. Це те, що проголошує сьогоднішнє Євангеліє: "Як вознесуся від землі, то всіх людей до себе притягну".

Хрест - це засіб спасіння і шлях відкуплених. Бо послух християнина не може бути відокремлений від послуху Вчителя. В алюзії другого читання на молитву в Оливному саду втішно бачити боротьбу Ісуса за те, щоб схилити непокірне людство до волі Отця. У цій боротьбі та його перемозі хід історії був виправлений. Ісус здійснив план спасіння не через те, що змушував інших коритися, а через те, що Сам погодився виконувати Божу волю. Пасхальне таїнство дозволить нам через Голгофу і через воскресіння перетворитися з непокірних рабів на вірних дітей. І це дається нам як дар. Для нас слухняність Богові в усьому - це лише приєднання до послуху Христа.

Син обирає славу Отця, тому не просить, щоб Його година минула. Християнин також прагне слави Божої. Це означає померти для себе, "якщо пшеничне зерно не вмирає...". Це означає боротьбу. Отже, християнин, як показують великопосні практики, повинен вистояти в боротьбі, щоб навчитися коритися, тобто вистояти у свободі, яку Ісус для нас виборов.

Ми боремося за свої права, за покращення умов життя, ми боремося за людей, яких любимо, а якщо нас вражає хвороба, ми здатні докладати додаткових зусиль, щоб повернути нам здоров'я. Всі ці зусилля є добрими і народжуються з усвідомлення того, що ми не повинні нічого втратити. Вони свідчать про те, що ми любимо життя і бажаємо добра. Християнська аскеза також народжується з роздумів про Божий дар і спрямована насамперед на його збереження і примноження в нас. Від інших видів боротьби, які ми ведемо в житті, її відрізняє те, що ми ведемо її з Христом. Вона виграється тією мірою, якою ми залишаємося на хресті, до якого нас тягнуть узи любові.

Кінець Великого посту спонукає нас дивитися на Голгофу, де він завершується, щоб знову з'явитися з Христом на Великдень. Подорож має бути завершена, тому Ісус наполегливо запрошує нас залишатися з Ним. Так само, як Пресвята Богородиця, Богородиця Скорботних, наша Мати, залишилася з нами.